

N:o 29.

Af herr **A. Larson** i Slättäng, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
*i syfte att den posttjenstemän tillkommande rätt att uppbära
avgift för expedition af lösväskor må utbytas mot direkt
löneförbättring ur statskassan.*

Den rastlösa och mångsidiga utveckling som vårt postverk under de sednare årtiondena vunnit, är allmänt känd och erkänd. Oaktadt städerna härvid skördat de största fördelarna, måste likväl äfven landsbygdens invånare känna sig tacksamma, då de bland annat besinna, hvilka uppoffringar det kostat staten att i så stort antal landtkommuner upprätta poststationer. Ett ytterligare steg till förbättrande af postförhållandena å landsbygden, vore, enligt mitt förmenande, borttagandet af avgifterna för postväskorna. Dessa avgifter, hvilka väl närmast motsvara de för snart ett tjog år sedan afskaffade avgifterna till brefbärarne i städerna, torde ej hafva något annat berättigande än att utgöra en löneförbättring åt postmästare och poststationsföreståndare i form af sportler. Men denna löneförbättringsform är, som jag tror, både obillig och i öfrigt olämplig. Den är obillig. Ty denna skattetunga drabbar dels dem som i öfrigt draga den minsta nyttan af postverket, dels de olönade kommunala tjänstemännen. Bland dessa må särskildt framhållas nämndemän och kronofjerdingsmän, hvilkas ställning i detta hänseende blifvit försämrade efter landtbrefbäringens

afskaffande. Denna löneförbättringsform förefaller mig äfven vara olämplig beträffande de tjenstemän, som deraf skola gynnas. Dessas arbete kan väl nemligen ej anses förökadt genom expedition af postväskor. Snarare tvärtom. Ty det är väl minde besvärligt att på en gång nedstoppa en hel kommuns eller byalags post i en väska samt låsa och utlemna densamma än att utlemna hvarje bref och tidning särskildt. Och vidare torde väl icke heller ifrågavarande form af löneförbättring sporra vederbörande tjenstemän till annat nit i sin tjensteutöfning än att öfvertala så många enskilda personer, kommuner och byalag som möjligt att hålla postväska.

Slutligen vill jag uttala den förmodan, att om vederbörande posttjenstemän, som genom nu föreslagna förändring skulle komma att lida minskning i sina inkomster, härför godtgjordes af allmänna medel, staten snart skulle få denna utgift betäckt genom ett betydligt ökad begagnande af posten från allmänhetens sida. Jag vågar derfor vördsamt hemställa:

att Riksdagen måtte till Kongl. Maj:t aflåta underdånig skrifvelse rörande önskvärdheten deraf att afgifterna för s. k. postväskor upphöra, och att de posttjenstemän som deraf hafva fördel godtgöras genom löneförbättring direkt ur statskassan.

Till vederbörande utskott öfverlemnas att föreslå de ändringar, som finnas nödiga för vinnande af motionens syfte.

Stockholm den 26 januari 1892.

Aug. Larson
i Slättäng.